

Νέα φάση στην οργάνωση των αγώνων

Δημήτρης Γκόβας

Οργάνωση, σχέδιο, περιεχόμενο ανατροπής και διάρκεια

Σε μια περίοδο νέας κλιμάκωσης της επίθεσης του κεφαλαίου και της κυβέρνησης, με το πολυνομοσχέδιο και τα σκληρά μέτρα που ακολουθούν μετά τις εκλογές, με στόχο την βαθιά και αντιδραστική ανασυγκρότηση του ελληνικού καπιταλισμού για την ανάταξη των κερδών του κεφαλαίου, η συζήτηση για τους αγώνες, τους στόχους τους και την οργάνωσή τους αποκτά νέα ποιότητα και γίνεται πιο απαιτητική.

Είναι φανερό ότι όλη η πολιτική και η κατεύθυνση της κυβέρνησης, της Ε.Ε. και του κεφαλαίου με κάθε μέτρο που προωθούν, είναι η βουτιά στην εκμετάλλευση, η έντασή της σε βαθμό παροξυσμού, ώστε να σωθεί το σύστημά τους, η «οικονομία» τους.

Έτσι, π.χ., η κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας με το άνοιγμα των καταστημάτων τις Κυριακές, αποτελεί βασική κατεύθυνση της λεγόμενης «εργαλειοθήκης» του ΟΟΣΑ και της πολιτικής της Ε.Ε. για την πλήρη ελαστικοποίηση των ωραρίων, την περίφημη «απελευθέρωση» της αγοράς, την επιμήκυνση του εργασιμου χρόνου με ταυτόχρονη μείωση των αποδοχών και την κατάργηση της μόνιμης, σταθερής δουλειάς και των συλλογικών συμβάσεων. Αντίστοιχα μέτρα προωθούνται σε όλους τους κλάδους και χώρους, σε όλες τις χώρες του υπαρκτού καπιταλισμού, με πυρήνα την δημιουργία μιας μάζας εργαζόμενων με μισθούς μέσου όρου 400 ευρώ, χωρίς καμία κάλυψη, σύμβαση, ωράριο, δικαιώματα.

Απέναντι σε αυτή την βαθιά αντιδραστική πολιτική, στο ξεθεμελίωμα και την νέα συνολική αναδιάρθρωση σε βάρος της εργασίας, το εργατικό κίνημα δεν μπορεί να μείνει σε μάχες οπισθοφυλακών, σε επιμέρους διαμαρτυρίες και ξέπνοες κινήσεις. Για να ανασυγκροτηθεί, για να αντεπιτεθεί, για να υπερασπιστεί τα συμφέροντά του με επιτυχία, χρειάζεται γραμμή συνολικής ανατροπής, ικανή να δείχνει τον αντίπαλο, να τα βάζει στα ίσα μαζί του. Η οργάνωση των αγώνων πρέπει να μπει σε νέα φάση.

Ορισμένα θετικά δείγματα, κάποια παραδείγματα που πρέπει να αναπτυχθούν παραπέρα και να αξιοποιηθούν ως δυνατότητες, ήταν η προετοιμασία, η διαδικασία για τις μάχες και απεργίες των καθηγητών, η μάχη που δόθηκε την προηγούμενη Κυριακή στο εμπόριο και κάποιες άλλες μάχες σε χώρους δουλειάς.

Η οργάνωση των αγώνων στη νέα φάση απαιτεί πρώτα απ' όλα περιεχόμενο σύγκρουσης και ανατροπής. Όχι αφηρημένα, αλλά συγκεκριμένα.

Παράδειγμα, στο εμπόριο, η γραμμή «ούτε βήμα πίσω», δεν δουλεύουμε Κυριακές, δεν υπογράφουμε ατομικές συμβάσεις και μια σειρά σημαντικά αιτήματα για ΣΣΕ, ωράριο, μόνιμη και σταθερή εργασία, αποτελούν τον πυρήνα μιας λογικής που αρνείται το δρόμο της οπισθοχώρησης, της παραπέρα έντασης της εκμετάλλευσης, διεκδικεί με κριτήρια τα συνολικά εργατικά συμφέροντα και όχι τα επιμέρους κλαδικά, επιχειρησιακά ή ατομικά.

Αυτή η γραμμή, μαζί φυσικά με τα συνολικότερα αιτήματα πανεργατικής εμβέλειας, όπως η διαγραφή του

χρέους, η ανατροπή των μνημονίων, η ανατροπή κάθε αντιλαϊκής πολιτικής, νόμου και μέτρου, κ.α., **σημαίνει σύγκρουση** με την κυβέρνηση, την Ε.Ε. τον ΟΟΣΑ, με την πολιτική που προωθούν.

Σημαίνει σύγκρουση με την εργοδοσία, τις πολυεθνικές, τα πολυεθνικά πολυκλαδικά μονοπώλια, τις εμπορικές αλυσίδες.

Σημαίνει αποφασιστικότητα και στη μορφή για να υπερασπίσεις αυτή τη γραμμή, με μπλόκα στα μαγαζιά και περιφρούρηση της απεργίας, με ενημέρωση και πλατιά καμπάνια στους εργαζόμενους, με απεύθυνση και κάλεσμα στην κοινωνική πλειοψηφία (τους καταναλωτές), με δημιουργία ενός πλατιού μετώπου και του συντονισμού πολλών και πολύπλευρων δράσεων.

Σημαίνει συγκέντρωση δυνάμεων, προετοιμασία, διάρκεια και σχέδιο με σταθμούς, κόμβους, πολιτική λογική και τακτική. Με απόφαση στα ίδια τα σωματεία, στις συνελεύσεις, στις συλλογικότητες του αγώνα. Με συζήτηση και εργατική δημοκρατία στη βάση. Έτσι δημιουργούνται οι προϋποθέσεις, συσπειρώνονται οι εργαζόμενοι, δίνουν τη μάχη με ψυχή και τόλμη. Έτσι οικοδομούνται σχέσεις ταξικής αλληλεγγύης, συσπειρώνονται πρωτοπόροι εργαζόμενοι, πολλαπλασιάζονται οι δυνατότητες.

Μια τέτοια λογική και κατεύθυνση είναι έξω από τους στόχους του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού, ο οποίος όχι μόνο δεν μπορεί, αλλά αντίθετα, παίζει κεντρικό ρόλο στην υποταγή των αγώνων, του ξεφουσκώματος, της αποσυμπίεσης των διαθέσεων και της οργής. Είναι σε διατεταγμένη υπηρεσία για να συναινέσουν οι εργαζόμενοι στη σφαγή τους, αναλαμβάνοντας το ρόλο «εκπροσώπου» που θα διαπραγματεύεται τους όρους και ρυθμούς της ...σφαγής.

Το ζητούμενο λοιπόν είναι τι κάνουν οι δυνάμεις που αναφέρονται στον ταξικό συνδικαλισμό και την αριστερά. Όλο το προηγούμενο διάστημα, οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ-META, και με άλλο τρόπο και οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, κατά βάση ακολουθούν τον σχεδιασμό και το πρόγραμμα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Σίγουρα πάντως δεν «βλέπουν» τους αγώνες από τη σκοπιά της αναγκαιότητας και πρωταρχικής συνθήκης για την ανατροπή της βάρβαρης αντιλαϊκής πολιτικής, αλλά σαν «συμπλήρωμα», σαν διαμαρτυρία και εργαλείο για μια κοινοβουλευτική τελικά απάντηση, ή για την ενίσχυση των δυνάμεών τους για μια άλλη... καλύτερη εποχή.

Κάθε καθοριστική αλλαγή στο πολιτικό επίπεδο, κάθε αντεπίθεση των δυνάμεων της εργασίας και κάθε βήμα για την ήττα του κεφαλαίου και της πολιτικής του, απαιτεί τα γερά πόδια και τη δύναμη ενός μαζικού και ανασυγκροτημένου εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος, ενός οργανωμένου λαού που θα επιβάλλει τη θέλησή του. Απαιτεί ταυτόχρονα και την πολιτική οργάνωση και το πρόγραμμα της ανατροπής και του άλλου δρόμου, της εξουσίας των εργαζόμενων. Αυτά είναι τα φλέγοντα ζητήματα για να σηκωθεί ο κόσμος, για να ανθίσουν οι αγώνες, για να πάμε αλλιώς. Όχι άλλος χαρτοπόλεμος. Ταξική πάλη σε όλα τα επίπεδα και μάχη αντικαπιταλιστικής ανατροπής!

Δημοσιεύθηκε στο **ΠΡΙΝ**, 19.4.2014